

לפעמים אני מרגיש כמו סבא ג'פטו או ד"ר אומטרו טנמה שמחליט לבנות רובוט בצלמו של בנו שנהרג אסטרו בוי. בקומיקס המקורי, הילד נהרג בתאונת דרכים והאירוע מקבל ביטוי גראפי מובהק. עיבוד קולנועי אמריקאי משנת 2009 מציע גרסא מרוככת כאשר הילד נעלם באופן מסתורי לאחר תקלה במעבדה. במילים אחרות, נוצר טשטוש ביחס לגורלו של הילד ואף קיימת תקווה שהוא יצוף שוב בריא ושלם.

העבודות שלי הן "קרטון-ארט" ונמצאות במצב לימינלי, בתווך שבין שמחה ועצב, הומור ואימה. בתנועה מתמדת בין מדיומים שונים: אנימציה, ציור, רישום וקומיקס. אני עובד מתוך העיקרון המקודש באנימציות וורנר ודיסני מסורתיות "הטאבו של פגיעה בשלמות הגוף": הצייד אלמר לעולם לא יפגע פגיעה קטלנית בבאגס באני ולא משנה איזה תעלול מתכננים טום וג'רי האחד לשני, אלים ככל שיהיה, הם לעולם לא ימותו. מכלול הידיעות והנחות היסוד המוצפנות בצופה העכשווי ביחס ליכולותיהם של גיבורים מונפשים והאופן בו חוקים פיזיקאליים או היעדרם משפיעים עליהם, יוצרים מצב מיוחד בו אנו מקבלים כמובן מאליו את קיום עולמם של "הגיבורים" כבני לוויה של העולם "החי", "הרגיל".

לאחר אובדן התינוקת שלנו כשהיתה אשתי בהריון מתקדם, השתמשתי בעקרונות האנימציה כמנגנון הגנה שאפשר לי להתמודד עם הכאב ותחושת האשמה. לאחר אובדן ההריון התחלתי לכתוב סיפור על ילדה שהולכת לאיבוד ביער, סיפור הרפתקאות על ילדה שלד וארנב ועל משהוא שמאוד השתבש. דרך כתיבת סיפורה העצוב של יה-יה המצאתי לעצמי הסברים לאן נעלמה לנו התינוקת ומה באמת קרה, רצינו לקרוא לילדה שלנו איילה.

לכבוד התערוכה אצייר ציורי קיר גדולים בצבע שחור אני אוהב את הרעיון שבסוף התערוכה הקירות יצבעו שוב בלבן וישאר רק זיכרון. בתערוכה יוצגו גם שני ציורי מים שציירתי בזמן שהותי בגרמנה בשנה שעברה בקרבת היער השחור.

